

10 e Kamer

Nr. 135/10
VAN HET PARKET

Nr. 117711
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

verstek

27 januari 2011 /

not. KO.66.L3.15002/05 van het Openbaar Ministerie waarbij zich gevoegd hebben als eisers in herstel:

1. de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, met kantoren te
2. het college van burgemeester en schepenen van

tegen:

1. Nr. gevestigd te
2. Nr. op , vlasser, geboren te wonende te
3. Nr. , geboren te op zonder beroep, wonende te
4. Nr. geboren te op zonder beroep (student), wonende te
5. Nr. geboren te op ingenieur, wonende te

beklaagden,

verdacht van:

de eerste, de tweede, de derde, de vierde en de vijfde:

te

Als dader, mededader om het misdrijf te hebben uitgevoerd of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben medegewerkt, of om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend, dat het misdrijf zonder zijn bijstand niet kon worden gepleegd, of om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, het misdrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt :

A. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, § 1- 5 a), 146-1° en derde lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) de bij art 99, § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk te gebruiken, aanleggen of inrichten voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval, nl.

1. in de periode van 1 april 2004 tot 17 juni 2008,

op het terrein, gelegen te
kadaster gekend onder
aan

ten
in eigendom toebehorende

nl. door een grond te hebben gebruikt, aangelegd of ingericht voor de opslag van allerhande materialen, materieel en afvalstoffen, o.m. een stroomgenerator, houten paletten, kunststoffenafval, textielafval, kartonafval en metaalafval;

2. in de periode van 1 april 2004 tot 17 juni 2008,

op het terrein, gelegen te
kadaster gekend onder
toebehorende aan

ten
in eigendom
hoger genoemd,

nl. door een grond te hebben gebruikt, aangelegd of ingericht voor de opslag van allerhande materialen, materieel en afvalstoffen, o.m. kunststoffenafval en hout;

B. Op een niet nader te bepalen tijdstip in de periode van 23 maart 2004 tot 30 april 2004;

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, § 1-6°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d.

18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) de bij art 99, § 1-6° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk geheel of gedeeltelijk de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed met het oog op een nieuwe functie te hebben gewijzigd voor zover deze functiewijziging voorkomt op een door de Vlaamse regering op te stellen-lijst van vergunningsplichtige functiewijzigingen,

1. Terzake met betrekking tot het terrein zoals omschreven onder de telastlegging A1.

Door het wijzigen van de hoofdfunctie van een loods van landbouwloods (landbouw in de ruime zin) naar een bedrijf voor het recycleren en vermalen van kunststoffen(afval) (industrie en ambacht).

2. Terzake met betrekking tot het terrein zoals omschreven onder de telastlegging A2.

Door het wijzigen van de hoofdfunctie van een loods van landbouwloods (landbouw in de ruime zin) naar een bedrijf voor de opslag en het behandelen van kunststoffen(afval) (industrie en ambacht).

C. in de periode van 1 april 2004 tot 17 juni 2008;

Bij inbreuk op artikel 4, § 1 van het Decreet van de Vlaamse Raad van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (Milieuvergunningsdecreet) en artikel 5, § 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), strafbaar gesteld door artikel 39, § 1.1° en § 2 van het decreet, spijs het verbod, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd, ter zake een inrichting die volgens de lijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, bij welke van de drie klassen van inrichtingen zij worden ingedeeld, naargelang van de graad waarin zij geacht worden belastend te zijn voor de mens en het leefmilieu, is ingedeeld in de eerste klasse, nl.

een inrichting voor de opslag, sortering en mechanische behandeling van niet-gevaarlijke afvalstoffen o.m. bestaande uit :

Rubriek 2.2.1.d), 1°: inrichting voor de opslag en sortering van andere niet-gevaarlijke afvalstoffen, met een opslagcapaciteit van maximaal 100 ton (klasse 2);

Rubriek 2.2.2.f), 1°: inrichting voor de opslag en mechanische behandeling van andere niet-gevaarlijke afvalstoffen, met een opslagcapaciteit van maximaal 100 ton (klasse 2);

Rubriek 12.1.1.: niet in de rubrieken 20.1.5., 20.1.6. en 43.2. bedoelde

inrichtingen voor elektriciteitsproductie, uitgezonderd de aspecten die betrekking hebben op de kernbrandstofcyclus, met een geïnstalleerd totaal elektrisch vermogen van 100 kW tot en met 10.000 kW (klasse 2);

Rubriek 17.3.6.1.b): opslagplaats voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 55°C, maar dat 100°C niet overtreft, met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een totaal inhoudsvermogen van 100 l tot en met 20.000 l voor andere dan de sub a) bedoelde inrichtingen (klasse 3);

Rubriek 17.3.9.1.: Brandstofverdeelininstallaties voor motorvoertuigen, zijnde installaties voor het vullen van brandstoftanks van motorvoertuigen met vloeibare koolwaterstoffen bestemd voor de voeding van de erop geïnstalleerde motor(en): inrichtingen voor de verdeling van de in rubriek 17.3.6.1° bedoelde vloeistoffen met maximaal 1 verdeelslang (klasse 3);

Rubriek 31.1.1.: inrichting voor vast opgestelde motoren met een totaal nominaal vermogen van 10 kW tot en met 500 kW (klasse 2);

D. in de periode van 1 april 2004 tot 17 juni 2008;

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 20, 54, 56, 58 en 59 van het Decreet van 2 juli 1981 (B.S. 25 juli 1981) betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het Decreet d.d. 20 april 1994 (B.S. 29 april 1994), nagelaten te hebben bedrijfsafvalstoffen te verwijderen of nuttig toe te passen op de wijze zoals bepaald in artikel 20 van het Decreet van 2 juli 1981, nl. een grote hoeveelheid kunststoffenafval, textielafval, kartonafval en metaalafval;

E. Meermaals in de periode van 1 april 2004 tot 17 juni 2008;

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 13, § 1, 15 tot 32, 54, 56, 58 en 59 van het Decreet van 2 juli 1981 (B.S. 25 juli 1981) betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het Decreet dd. 20 april 1994 (B.S. 29 april 1994), onverminderd de toepassing van andere bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten als de natuurlijke persoon of rechtspersoon die afvalstoffen beheert, nagelaten te hebben alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs van hem kunnen worden gevraagd om gevaar voor de gezondheid van de mens of voor het leefmilieu, meer bepaald risico voor water, lucht, bodem, fauna en flora, geluids- of stankhinder schade aan natuur- en landschapsschoon te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken, nl. door de opslag in open lucht, op een niet-verharde bodem en zonder afdekzeil of inkuiping van een grote hoeveelheid kunststoffenafval, textielafval, kartonafval en metaalafval;

de eerste:

Tevens gedagvaard om bij toepassing van artikel 39, § 2 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning door de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, het verbod te horen uitspreken om de inrichting die aan de oorsprong van de inbreuk ligt te exploiteren gedurende een termijn door de rechter te bepalen, minstens tot dat de inrichting behoorlijk zal vergund zijn en dit ten aanzien van de inrichtingen gekend onder volgende rubrieken overeenkomstig de indelingslijst terzake de aan het voormeld Besluit dd. 6 februari 1991 toegevoegde lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen nl.

Rubriek 2.2.1.d), 1°: inrichting voor de opslag en sortering van andere niet-gevaarlijke afvalstoffen, met een opslagcapaciteit van maximaal 100 ton (klasse 2);

Rubriek 2.2.2.f), 1°: inrichting voor de opslag en mechanische behandeling van andere niet-gevaarlijke afvalstoffen, met een opslagcapaciteit van maximaal 100 ton (klasse 2);

Rubriek 12.1.1.: niet in de rubrieken 20.1.5., 20.1.6. en 43.2. bedoelde inrichtingen voor elektriciteitsproductie, uitgezonderd de aspecten die betrekking hebben op de kernbrandstofcyclus, met een geïnstalleerd totaal elektrisch vermogen van 100 kW tot en met 10.000 kW (klasse 2);

Rubriek 17.3.6.1.b): opslagplaats voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 55°C, maar dat 100°C niet overtreft, met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een totaal inhoudsvermogen van 100 l tot en met 20.000 l voor andere dan de sub a) bedoelde inrichtingen (klasse 3);

Rubriek 17.3.9.1.: brandstofverdeelinstallaties voor motorvoertuigen, zijnde installaties voor het vullen van brandstoftanks van motorvoertuigen met vloeibare koolwaterstoffen bestemd voor de voeding van de erop geïnstalleerde motor(en): inrichtingen voor de verdeling van de in rubriek 17.3.6.1° bedoelde vloeistoffen met maximaal 1 verdeelslang (klasse 3);

Rubriek 31.1.1.: inrichting voor vast opgestelde motoren met een totaal nominaal vermogen van 10 kW tot en met 500 kW (klasse 2);

en waarbij een dwangsom gekoppeld wordt van € 250 per dag bij overtreding van dit verbod.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 27 januari 2010, 12^e kamer, werd op tegenspraak als volgt beslist:

1.

Verklaart de tenlasteleggingen A 1, A 2, B 1, B 2, C, zoals weerhouden D, zoals weerhouden en E, zoals weerhouden bewezen in hoofde van

Veroordeelt voor de tenlasteleggingen A 1, A 2, B 1, B 2, C, zoals weerhouden D, zoals weerhouden en E , zoals weerhouden:

tot een geldboete van zeshonderd euro ,- effectief -, te verhogen met 45 opdecimen, hetzij drieduizend driehonderd euro.

Veroordeelt tot één vierde der dagvaardingskosten en tot één vijfde van de kosten overschrijving hypotheekkantoor begroot voor haar op 21,74 euro.

Verwijst tot het betalen van een som van vijftientig euro ingevolge artikel 91 K.B. 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Verplicht eenmaal een bijdrage van vijftientig euro te verhogen met 45 opdecimen, hetzij honderd zevenendertig euro en vijftig cent te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen.

2.

Verklaart de tenlasteleggingen A 1, A 2, B 1, B 2, C, zoals weerhouden D, zoals weerhouden en E , zoals weerhouden bewezen in hoofde van

Veroordeelt voor de tenlasteleggingen A 1, A 2, B 1, B 2, C, zoals weerhouden D, zoals weerhouden en E , zoals weerhouden:

tot een geldboete van zeshonderd euro ,- effectief -, te verhogen met 45 opdecimen, hetzij drieduizend driehonderd euro.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn door de wet gesteld, de geldboete zal vervangen worden door een gevangenisstraf van zestig dagen .

Veroordeelt tot één vierde der dagvaardingskosten en tot één vijfde van de kosten overschrijving hypotheekkantoor begroot voor hem op 21,73 euro.

Verwijst tot het betalen van een som van vijftientig euro ingevolge artikel 91 K.B. 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Verplicht eenmaal een bijdrage van vijftientig euro te verhogen met 45 opdecimen, hetzij honderd zevenendertig euro en vijftig cent te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen.

3.

Verklaart de tenlasteleggingen A 1, A 2, B 1, B 2, C, zoals weerhouden D, zoals weerhouden en E , zoals weerhouden bewezen in hoofde van

Veroordeelt voor de tenlasteleggingen A 1, A 2, B 1, B 2, C, zoals weerhouden D, zoals weerhouden en E , zoals weerhouden:

tot een geldboete van zeshonderd euro ,- effectief -, te verhogen met 45 opdecimen, hetzij drieduizend driehonderd euro.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn door de wet gesteld, de geldboete zal vervangen worden door een gevangenisstraf van zestig dagen.

Veroordeelt tot één vierde der dagvaardingskosten en tot één vijfde van de kosten overschrijving hypotheekkantoor begroot voor haar op 21,73 euro.

Verwijst tot het betalen van een som van vijftientig euro ingevolge artikel 91 K.B. 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Verplicht eenmaal een bijdrage van vijftientig euro te verhogen met 45 opdecimen, hetzij honderd zevenendertig euro en vijftig cent te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen.

4.

Verklaart de tenlasteleggingen A 1, A 2, B 1, B 2, C, zoals weerhouden D, zoals weerhouden en E , zoals weerhouden bewezen in hoofde van

Veroordeelt voor de tenlasteleggingen A 1, A 2, B 1, B 2, C, zoals weerhouden D, zoals weerhouden en E , zoals weerhouden:

tot een geldboete van zeshonderd euro ,- effectief -, te verhogen met 45 opdecimen, hetzij drieduizend driehonderd euro.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn door de wet gesteld, de geldboete zal vervangen worden door een gevangenisstraf van zestig dagen.

Veroordeelt tot één vierde der dagvaardingskosten en tot één vijfde van de kosten overschrijving hypotheekkantoor begroot voor hem op 21,73 euro.

Verwijst tot het betalen van een som van vijftewintig euro ingevolge artikel 91 K.B. 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Verplicht eenmaal een bijdrage van vijftewintig euro te verhogen met 45 opdecimen, hetzij honderd zevenendertig euro en vijftig cent te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen.

5.

Verklaart de tenlasteleggingen A 1, A 2, B 1, B 2, C, zoals weerhouden D, zoals weerhouden en E, zoals weerhouden bewezen in hoofde van

Veroordeelt voor de tenlasteleggingen A 1, A 2, B 1, B 2, C, zoals weerhouden D, zoals weerhouden en E, zoals weerhouden:

tot een geldboete van zeshonderd euro, - effectief -, te verhogen met 45 opdecimen, hetzij drieduizend driehonderd euro.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn door de wet gesteld, de geldboete zal vervangen worden door een gevangenisstraf van zestig dagen:

Veroordeelt tot zijn dagvaardingskosten en tot één vijfde van de kosten overschrijving hypotheekkantoor begroot voor hem op 47,04 euro.

Verwijst tot het betalen van een som van vijftewintig euro ingevolge artikel 91 K.B. 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Verplicht eenmaal een bijdrage van vijftewintig euro te verhogen met 45 opdecimen, hetzij honderd zevenendertig euro en vijftig cent te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen.

Op vordering van het College van Burgemeester en Schepenen van hierin gevolgd door de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur :

Beveelt over te gaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand gelegen te ten kadaster gekend onder alsmede te , ten kadaster gekend onder , hetgeen inhoudt:

- de volledige verwijdering van alle zonder stedenbouwkundige vergunning gestapelde materialen en aanhorigheden in het licht van de exploitatie desbetreffend;
- de stopzetting van zonder stedenbouwkundige vergunning doorgevoerde en volgehouden functiewijziging;

en dit binnen een termijn van tien maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn gegaan.

Voor het oever dat

de plaats niet binnen de gestelde termijn in de oorspronkelijke toestand hersteld hebben, beveelt dat de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur en/of Het College van Burgemeester en Schepenen van ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien overeenkomstig de bepalingen van artikel 6.1.4.6 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Zegt voor recht dat , op vordering van het College van Burgemeester en Schepenen van en/of de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur.

gehouden zullen zijn tot het betalen aan het Vlaams Gewest van een dwangsom van zeventienhonderd vijftig euro per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel en dit vanaf de dag volgend op het verstrijken van de termijn van tien maanden.

Spreekt het verbod uit tot exploitatie van de inrichting van

gelegen te ten kadaster
gekend onder alsmede te
, ten kadaster gekend onder

tot dat een geldige milieuvergunning zal zijn bekomen en dit onder verbeurte van een dwangsom van tweehonderd vijftig euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Vernordeelt

tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de afvalstoffen dewelke zij in de inrichting gelegen te ten kadaster gekend onder

alsmede te ten kadaster gekend onder in strijd met de bepalingen van het Afvalstoffendecreet van 2 juli 1981 achterlaten en dit binnen een termijn tien maanden .

Zegt voor recht dat

gehouden zullen zijn tot de betaling aan het Vlaams Gewest van een dwangsom van tweehonderd euro per dag vertraging in de naleving van de verwijdering der afvalstoffen en dit vanaf de dag volgend op het verstrijken van de termijn van tien maanden.

Veroordeelt

tot de terugbetaling van de kosten van het inzamelen, vervoeren en verwerken van de afvalstoffen, eventueel gemaakt door de Gemeente, door de OVAM of door Het Vlaams Gewest.

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 10 februari 2010 door de tweede, de derde, de vierde en de vijfde beklagde tegen alle beschikkingen;
- 11 februari 2010 door het openbaar ministerie tegen alle beklagden.

1. Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 4 november 2010 in het Nederlands:

- de tweede en de derde beklagde in hun middelen van verdediging bijgestaan door meester voor meester beiden advocaat te
- de vierde en vijfde beklagde in hun middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester voor meester advocaat te
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van de heer substituut-procureur-generaal,
- de eerste eiser tot herstel in haar middelen bij monde van meester voor meester beiden advocaat te
- de tweede eiser tot herstel in haar middelen bij monde van meester advocaat te

De eerste beklagde verschijnt niet en wordt niet vertegenwoordigd.

2. De hogere beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

3.1 De onder A te last gelegde feitelijke gedraging, nl. het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, allerhande materiaal, materieel of afval, maakte in de periode van de telastlegging een inbreuk uit op art. 99, § 1, 5°, a), strafbaar gesteld door de art. 146 eerste lid 1°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (Stedenbouwdecreet 1999). Sedert 1 september 2009 maakt dit een inbreuk uit op art. 4.2.1, 5°, a) strafbaar gesteld door de artikelen 6.1.1, eerste lid, 1° en 6.1.3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO).

3.2 De onder B te last gelegde feitelijke gedraging, nl. het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed met het oog op een nieuwe functie, maakte in de periode van de telastlegging een inbreuk uit op art. 99, § 1, 6°, strafbaar gesteld door de

art. 146, eerste lid 1°, derde en vierde lid, 147 en 149 Stedenbouwdecreet 1999. Sedert 1 december 2009 maakt dit een inbreuk uit op art. 4.2.1, 6°, strafbaar gesteld door art. 6.1.1, eerste lid 1° en 6.1.3 VCRO.

3.3 De onder C te last gelegde feitelijke gedraging, nl. het exploiteren van een als hinderlijk ingedeelde inrichting van de eerste klasse zonder voorafgaande en schriftelijke milieuvergunning, maakte tot 1 mei 2009 een inbreuk uit op art. 4, § 1 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (Milieuvergunningsdecreet of MVD), strafbaar gesteld door art. 39, § 1, 1° en § 2 MVD. Sinds 1 mei 2009 is deze gedraging strafbaar gesteld door art. 16.6.1, § 1 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM), zoals gewijzigd door het decreet van 21 december 2007, dat stelt: *"Elke opzettelijke of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid gepleegde schending van de door deze titel gehandhaafde regelgeving is strafbaar met een gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en met een geldboete van 100 euro tot 250.000 euro of met een van die straffen."*

3.4 Bij artikel 21 van het decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen" (B.S. 29 februari 2008; milieuhandhavingsdecreet) werd artikel 54 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen (Afvalstoffendecreet) gewijzigd. Het nieuwe artikel 54 van het Afvalstoffendecreet bepaalt: *"Met betrekking tot dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten gebeuren het onderzoek, de vaststellingen en de sanctionering van de milieu-inbreuken en milieumisdrijven volgens de regels bepaald in titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake het milieubeleid"*. Deze bepaling is in werking getreden op 1 mei 2009.

De onder de telastlegging D te last gelegde feiten betreffen het nalaten om bedrijfsafvalstoffen te verwijderen of nuttig toe te passen, verplicht gesteld door art. 20 Afvalstoffendecreet.

De onder de telastlegging E te last gelegde feiten betreffen het, als natuurlijke of rechtspersoon die afvalstoffen beheert, nalaten van het nemen van alle maatregelen die van hem kunnen gevraagd worden om gevaar voor de gezondheid van de mens of voor het leefmilieu te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken, verplicht gesteld door art. 13, § 1 Afvalstoffendecreet.

De feitelijke gedragingen onder D en E zijn sedert 1 mei 2009 strafbaar krachtens artikel 16.6.3, § 1, eerste lid van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM), zoals gewijzigd door het decreet van 21 december 2007, dat stelt: *"Wie opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, afvalstoffen achterlaat, beheert of overbrengt, wordt gestraft met een gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en met een geldboete van € 100 tot € 500.000 of met een van die straffen."*

3.5 Anders dan de eerste rechter deed, geven de hiervoor vermelde wetswijzigingen geen aanleiding tot "*aanvulling van de dagvaarding*"; het hof dient enkel na te gaan of de te last gelegde feiten op het moment van de uitspraak van het arrest al of niet nog strafbaar zijn, wat *in casu* het geval is.

4. De feiten die aan de telastleggingen A tot en met E ten grondslag liggen werden, voor zover bewezen, gepleegd met eenzelfde misdadig opzet en leveren voor ieder van de beklaagden een voortgezet misdrijf op, waarbij de verjaring pas begint te lopen op de dag waarop het laatste feit werd gepleegd. De feiten zijn te situeren in een periode die op 23 maart 2004 een aanvang en op 17 juni 2008 een einde nam. Sindsdien zijn geen vijf jaren verstreken, zodat de strafvordering niet vervallen is door verjaring.

5.1 Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de rechtszitting van het hof zijn de telastleggingen A tot en met E bewezen gebleven. In pleidooien en conclusies (p. 15) stellen de tweede tot en met de vijfde beklaagde trouwens, verwijzend naar de telastleggingen, "in het kader van hun onderneming (familiebedrijf) fouten te hebben gemaakt", wat impliceert dat zij het bewijs van de inbreuken erkennen.

5.2 De bewezen telastleggingen dienen ook aan elk van de beklaagden te worden toegerekend.

5.2.1 Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van de rechtspersoon en de natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

In conclusies hekelen de tweede tot en met de vijfde beklaagden de beslissing van de eerste rechter om alle beklaagden te veroordelen zonder rekening te houden met het "*vaak onopzettelijk karakter van de misdrijven*", zonder aan te duiden welke misdrijven dan wel geen opzet vertoonden of vereisen. In weerwil van de stelling van deze beklaagden, werden de inbreuken niet "onopzettelijk gepleegd". De feiten werden wetens en willens gepleegd, dit wil zeggen bewust en met kennis van zaken; een strafuitsluitende rechtvaardigingsgrond of verschoningsgrond is helemaal niet aannemelijk gemaakt.

De bewezen misdrijven werden gepleegd voor rekening van de eerste beklaagde, die een rechtspersoon is. Er is sprake van een eigen strafrechtelijke fout van de rechtspersoon, nl. het gebrek aan zorg voor naleving van de stedenbouwkundige regels en de milieureglementering binnen de rechtspersoon.

5.2.2 De tweede beklagde was zaakvoerder van de eerste beklagde. Hij stelde enkel "*papieren zaakvoerder*" te zijn, doch niettemin blijkt uit de verklaringen dat hij binnen het familiebedrijf werkelijke beslissingsmacht had. Hij had aldus de mogelijkheid om het plegen van de misdrijven te verhinderen of hier een einde aan te stellen. De telastleggingen zijn hem toerekenbaar en, gelet op de al vermelde afwezigheid van rechtvaardigings- of verschoningsgronden, verwijtbaar.

5.2.3 Uit de dossiergegevens, onder meer de verhoren, blijkt dat ook de derde, de vierde en de vijfde beklagde binnen de rechtspersoon elk op zich beslissingsbevoegdheid hadden en zij op die wijze de mogelijkheid hadden om het plegen van de misdrijven te verhinderen of een einde aan de wederrechtelijke toestand te stellen, wat zij nalieten. De bewezen telastleggingen zijn ook hen toerekenbaar en verwijtbaar.

6. De beklagden hebben wetens en willens een wederrechtelijke toestand tot stand gebracht. Zonder de vereiste vergunningen hebben zij een als hinderlijk ingedeelde inrichting geëxploiteerd. Op die wijze hebben zij hun eigen economische belangen gesteld boven de milieureglementering en ruimtelijke ordeningsregels, die het algemeen belang dienen.

Het opleggen van een geldboete aan elk van de beklagden, zoals hierna bepaald, zal geen sociale declassering van de beklagden bewerkstelligen, noch zal dit hun sociale reclassering op onevenredige wijze bemoeilijken. Het hof gaat dan ook niet in op de vraag van de tweede tot en met de vijfde beklagde tot het opschorten van de uitspraak van veroordeling.

Gelet op de ernst van de inbreuken, de duur van de inbreuken binnen de te last gelegde periode en het financiële gewin dat de beklagden op die wijze hebben bekomen, is de door de eerste rechter opgelegde bestraffing te licht om de beklagden aan te zetten tot naleving van de ruime milieureglementering in de toekomst. De hierna bepaalde bestraffing is passend. Gezien de straf, ten tijde van dit arrest bepaald, verschilt van die welke ten tijde van de misdrijven was bepaald, past het hof de minst zware straf toe (art. 2, tweede lid Strafwetboek).

7. De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Bij arrest nr. _____ van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het K.B. van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van

toepassing blijven. Krachtens art. 91, 2° lid van dit K.B. bedraagt de vaste vergoeding € 25.

8.1 Bij brief aan het parket van 12 augustus 2008 heeft het college van burgemeester en schepenen van een herstellvordering ingeleid. Op 23 oktober 2008 verleende de Hoge Raad voor het Herstelbeleid (nu: Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid) een eensluitend advies en stelde akkoord te gaan met de aard van de herstellvordering. Deze herstellvordering strekt tot staking van het strijdige gebruik en het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand wat impliceert: de volledige verwijdering van de zonder stedenbouwkundige vergunning gestapelde materialen en aanhorigheden in het licht van de exploitatie desbetreffend en de stopzetting van de zonder stedenbouwkundige vergunning doorgevoerde en volgehouden functiewijziging. Het college vordert hieraan een dwangsom te koppelen en het te machtigen om ambtshalve over te gaan tot uitvoering van het gevorderde herstel indien de beklagden in gebreke zouden blijven.

Bij conclusie neergelegd op 2 februari 2009 voor de eerste rechter heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich aangesloten bij de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van en deze vordering tot de zijne gemaakt. De vordering van de stedenbouwkundig inspecteur is identiek met deze van het college, zodat geen bijkomend advies van de Hoge Raad noodzakelijk is.

8.2 De voor de beklagden bewezen telastleggingen A (1 en 2) en B (1 en 2) vormen de toereikende grondslag voor de tijdig bij de strafrechter aanhangig gemaakte herstellvorderingen.

Deze misdrijven bestaan uit het verrichten van handelingen in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen. De motivering van de herstellvordering door het college, overgenomen door de stedenbouwkundig inspecteur, toont aan dat het opleggen van de betaling van een meerwaarde niet kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, zodat het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand kan gevorderd worden (artikel 6.1.41, §1, 2°, VCRO). De motivering laat voldoende toe uit te maken of de vordering uitsluitend steunt op motieven die de goede ruimtelijke ordening betreffen en op een opvatting over de goede ruimtelijke ordening die niet kennelijk onredelijk is.

De omstandigheid dat het college van burgemeester en schepenen in het kader van een vroegere aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning van de eerste beklagde positief advies verleende en nu een herstellvordering formuleert, vormt geen inbreuk op de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waardoor de herstellvordering als onwettig zou moeten worden buiten toepassing gelaten, zoals de beklagden ten onrechte aanvoeren. De motieven van het advies inzake de vergunningsaanvraag maken geen deel uit van de motieven van de herstellvordering en maken deze aldus niet "*inherent tegenstrijdig*", zoals de beklagden in conclusies stellen.

8.3 Artikel 149, § 1, eerste lid Stedenbouwdecreet 1999 bepaalde: *"Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw – of aanpassingswerken uit te voeren en / of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)"*; sinds 1 september 2009 bepaalt artikel 6.1.41, § 1 VCRO hetzelfde. Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 Grondwet, krachtens hetwelk het hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van de herstel eisende overheden om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

Het hof is van oordeel dat in acht genomen de voldoende motieven die aan de herstellvordering ten grondslag liggen, hiervoor vermeld, de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Het hof ziet geen redenen om de vorderingen tot herstel van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zonder gevolg te laten. Het staat niet aan het hof zich voor de keuze van de herstelmaatregel in de plaats van de bevoegde administratieve overheden te stellen door een andere herstelmaatregel op te leggen.

8.4 De stedenbouwkundig inspecteur en het college vorderen gemachtigd te worden tot ambtshalve uitvoering van de uitspraak en de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

De beklagden hebben al voldoende tijd gekregen om vrijwillig het herstel uit te voeren, wat zij nalieten, zodat terecht de verbeurte van een dwangsom wordt gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagden om hiertoe zelf over te gaan. De lange tijd sedert dewelke de beklagden reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de voldoende ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art. 1385*bis*, laatste alinea Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

9. Het faillissement van de eerste beklagde sluit niet uit dat er op de percelen nog een feitelijke exploitatie plaats vindt, terwijl er nog steeds geen geldige stedenbouwkundige vergunning en milieuvergunning voor de uitbating voorhanden is. Het opleggen van een exploitatieverbod voor alle beklagden, gekoppeld aan een dwangsom voor de eerste beklagde, zoals gevorderd door het openbaar ministerie, is dan ook nog steeds aangewezen.

OP DEZE GRONDEN

Het hof, rechtsprekend op tegenspraak voor de tweede tot en met de vijfde beklaagde en bij verstek voor de eerste beklaagde

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de niet strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechter en de artikelen 162, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211bis Wetboek van Strafvordering, 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend, met eenparige stemmen:

veroordeelt de eerste beklaagde voor de telastleggingen samen tot een geldboete van € 1.000, vermeerderd met 45 deciemmen tot € 5.500,

veroordeelt de tweede, de derde, de vierde en de vijfde beklaagde voor de telastleggingen samen elk tot een geldboete van € 1.000, vermeerderd met 45 deciemmen tot € 5.500 of telkens een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

veroordeelt elke beklaagde eenmaal tot betaling van een bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van € 25, te vermeerderen met 45 opdecimmen tot € 137,50,

veroordeelt elke beklaagde tot betaling van een vergoeding voor vaste kosten van € 25,

beveelt aan elk van de beklaagden over te gaan tot staking van het strijdige gebruik en het herstel van de plaats te , nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand door de volledige verwijdering van de zonder stedenbouwkundige vergunning gestapelde materialen en aanhorigheden in het licht van de exploitatie van de inrichting, dit binnen een termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn het college en/of de stedenbouwkundige inspecteur van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 6.1.46 VCRO,

zegt voor recht dat op vordering van het college en/of de stedenbouwkundige inspecteur door de veroordeelden een dwangsom zal worden verbeurd van € 1.000 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

spreekt het verbod uit tot exploitatie van de inrichting gelegen te
zoals nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld,
tot dat een geldige milieuvergunning zal zijn bekomen,

zegt voor recht dat op vordering van het openbaar ministerie door
een dwangsom zal worden verbeurd van € 500 per dag per
vastgestelde inbreuk op dit verbod, te rekenen vanaf het verstrijken van
de termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van
gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen
gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie begroot op € 155,97 in
eerst aanleg en begroot op € 288,38 in hoger beroep.

houdt ambtshalve de afhandeling van de burgerlijke belangen aan.

_____

Kosten eerste aanleg:	
Afschriften:	€ 93,79
Dagvaarding:	€ 48,00
	<hr/>
	€ 141,79
+ 10 % :	€ 14,18
	<hr/>
Totaal:	€ 155,97

Kosten beroep:	
Afschriften:	€ 102,60
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 30,00
Dagvaarding:	€ 129,56
	<hr/>
	€ 262,16
+ 10 % :	€ 26,22
	<hr/>
Totaal:	€ 288,38

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren en in openbare terechtzitting van **27 januari 2011** uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier